

Calea cea nouă și vie în Locul Preasfânt - Comentariu la Epistola către Evrei

Capitolul 6

„De aceea, lăsând cuvântul începutului lui Hristos, să mergem spre maturitate, neașezând din nou o temelie a pocăinței de fapte moarte și a credinței în Dumnezeu, ...” (6.1).

Expresia „de aceea” arată, că aici se trage concluzia din ceea ce s-a spus în capitolul cinci. Este iarăși o atenționare. Scriitorul a reproșat evreilor, că în ceea ce privește cunoașterea și experiența au rămas în starea de prunci, în loc, în ceea ce privește timpul, să fi devenit învățători. Acum el îi îndeamnă să părăsească starea de pruncie și să înainteze spre „creșterea deplină” sau spre starea de maturitate.

„Cuvântul începutului lui Hristos” este ceea ce aparține copilăriei, deci stării iudeilor în timpul când Hristos, Mesia făgăduit prin profeți, nu venise încă (Galateni 4.1-5). Aceste profeții se refereau într-adevăr la Hristos, dar revelarea cuprinsă în ele nu era chiar așa de clară: era „Cuvântul începutului lui Hristos”, și nu deplina Sa revelare ca Cel glorificat în cer. Lucrurile acelea, care se refereau la starea de pruncie, nu ar trebui înlăturate. Ele aveau locul lor și importanța lor. Dar deoarece acum Hristos a venit și Și-a ocupat locul în cer ca Cel glorificat, ei trebuiau să le lase, ca să apuce lucrurile care se referă la această poziție a lui Hristos, și care au rezultat din această poziție. Aceste lucruri caracterizează creștinismul și ele sunt moștenirea, privilegiul celor care sunt în starea de maturitate, pentru aceia care au înțeles gloria Persoanei lui Hristos. Aceasta este „maturitatea”.

„... a învățaturii despre spălări și despre punerea mâinilor și despre învierea morților și despre judecata eternă; și vom face aceasta, dacă va îngădui Dumnezeu” (6.2,3).

Aceste versete conțin o enumerare de lucruri din care constă „cuvântul începutului lui (sau: despre) Hristos”.

- „Pocăința de faptele moarte”: acestea sunt faptele pe care le face omul în natura lui păcătoasă, ca unul care nu a fost născut din nou, ci este mort în greșeli și în păcate (Efeseni 2.1). Aceste fapte poartă acest caracter al morții. Pocăința este, când aceste lucrări sunt condamnate și te depărtezi de ele. Ea premerge primirea Evangheliei. Realmente atât Ioan Botezătorul cât și Domnul Însuși au început predica lor cu acest punct. Pocăința este totdeauna primul pas spre mântuire.
- „Credința în Dumnezeu”: aceasta este încrederea necondiționată în purtarea Sa de grijă pentru noi, în făgăduințele Sale și în puterea Sa, ca să le împlinească, ca să ne păstreze și să împlinească rugăciunile noastre. La această credință îndeamnă Domnul Isus pe ucenicii Săi (Matei 6.24 și versetele următoare; Marcu 11.22), și de asemenea și exemplul patriarhilor ne arată că ei au posedat-o.
- „Învățătura despre spălări” se găsește în Vechiul Testament. Ea aparține lucrurilor care caracterizează ceremonialurile și rânduielile Legii (Exod 30.20; 40.12; Levitic 8.6; 13.6; 14.8,9; 15.13; 16.4,24,26,28; 17.16, și așa mai departe).

- „Punerea mâinilor”: aceasta avea loc nu numai în cadrul jertfelor (Levitic 1.4; 4.15), ci și față de persoane (Numeri 8.10; 27.18,23).
- Învățătura despre „învierea morților” și despre „judecata eternă”: aceste două lucruri se întâlnesc des în învățăturile Domnului, și ele au fost în general primite de iudei, cu excepția saducheilor.

Toate aceste lucruri, care reprezintă „cuvântul începutului lui Hristos”, erau cunoscute celor drepti din Vechiul Testament, precum și ucenicilor, care L-au însoțit pe Domnul pe drumul Său. La locul lor au avut importanță, dar acum era valabil, să se renunțe la ele, ca să se meargă spre lucrurile cele mai de preț. Ele constituiau temelia pusă, și nu era necesar să se reîntoarcă la ele.

Ucenicii L-au cunoscut pe Hristos după trup. Dar ca urmare a morții Sale, a învierii Sale și a glorificării Sale în cer, Duhul Sfânt a venit și a revelat lucruri minunate. Această revelație nouă dă creștinului o amprentă cerească. El merge în întâmpinarea gloriei. El este conștient de legătura sa cu Hristos din cer, precum și de purtarea de grijă din partea lui Hristos glorificat, a cărui preocupare el a devenit, preocupare a Acestui Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec.

„Și vom face aceasta” (sau: vrem să facem aceasta), înseamnă; vom căuta să ajungem la desăvârșire, la maturitate, „dacă va îngădui Dumnezeu”, dacă El ne dă harul să înțelegem și să primim acest adevăr în întregime, adevăr care se referă la o astfel de stare. Însă înainte ca scriitorul să prezinte adevărul în detaliu și să arate în ce constă desăvârșirea creștinismului ceresc, el atrage atenția la pericolul îngrozitor, care îi amenință pe aceia care renunță la creștinism, după ce ei au recunoscut odată că l-au primit.

„Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat Darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, ...” (6.4,5).

Aceste versete descriu privilegiile aduse prin creștinism. Lumina dumnezeiască a strălucit și a luminat sufletele prin revelația deplină a cunoașterii lui Dumnezeu. „Darul ceresc”, Hristos, dat de Dumnezeu, a fost prezentat, și El putea fi savurat. Duhul Sfânt a venit, ca să dea mărturie despre glorificarea lui Hristos și a făcut cunoscut puterea Sa prin întoarceri la Dumnezeu și minuni, precum și prin activitatea Sa în mijlocul Adunării, așa că aceia care au fost introduși în mijlocul creștinilor au simțit influența și astfel ei au devenit părtași Duhului Sfânt.

„Cuvântul bun al lui Dumnezeu”, Cuvântul despre harul minunat al lui Dumnezeu a fost vestit, și se putea savura valoarea și scumpătatea acestuia. În final, prin puterea Duhului Sfânt au avut loc și minuni, care însoțeau pe cei care au crezut: ele erau o anticipare a desfășurărilor de putere minunate, care vor avea loc în „veacul viitor”, în Împărăția de o mie de ani minunată, când Mesia, Fiul lui Dumnezeu va triumfa peste toți vrăjmașii Săi și va aduce eliberarea deplină, nu numai pentru Israel, ci și pentru întreaga creație, care astăzi încă suspină (Romani 8.18-22). „Lucrările de putere ale veacului viitor”, care au avut loc deja atunci printre creștini, erau o mărturie a puterii încă ascunsă în cer a Mântuitorului glorificat.

Deci acestea erau lucrurile, care caracterizau creștinismul și sub influența cărora se aflau și aceia care au renunțat la iudaism și acum aparțineau Adunării. Dar te poți afla în mijlocul acestor privilegii și sub influența lor, fără ca în realitate să fi născut din nou, fără să posezi viața din Dumnezeu, care este necesară pentru ca să faci active pentru suflet aceste privilegii.

Realmente în toată această enumerare nimic nu presupune posedarea vieții. Dacă ținem seama de aceasta, atunci dispar toate greutățile, pe care altfel acest cuvânt le poate oferi.

„... și au căzut, să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocurii. Pentru că pământul, care absoarbe ploaia care vine deseori peste el și care rodește ierburi folositoare acelora pentru care și este lucrat, are parte de binecuvântare de la Dumnezeu; dar cel care dă spini și măracini este lepădat și aproape de blestem, al cărui sfârșit este să fie ars” (6.6-8).

Oamenii, care au intrat odată în această ordine nouă a lucrurilor pe tărâmul acestor privilegii cerești, care se bazează pe glorificarea lui Hristos, dar care acum s-au reîntors la iudaism, se aflau în situația cea mai îngrozitoare. Ei au decăzut. Și era imposibil „să fie reînnoiți, spre pocăință”. Dacă se respinge ceea ce este cel mai excelent, din ceea ce există, și aceasta nu din neștiință ci în deplină cunoștință și de bună voie, ce înnoire mai poate avea loc în acest caz, pentru ca un astfel de suflet să fie adus la pocăință? Nu era nici una, căci prin faptul că s-a acționat în felul acesta, intenționat și în deplină cunoștință a privilegiilor, pe care le-a adus creștinismul, au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu pentru ei înșiși și au trecut de partea acelora care L-au expus batjocurii. Acesta este un păcat cu atât mai îngrozitor, cu cât despre acești oameni nu se putea spune: „Ei nu știu ce fac”.

Ce mai rămânea acum pentru ei? Nimic altceva, decât judecata. Ca să arate aceasta, scriitorul folosește un tablou impresionant. El îi compară cu un ogor, care primește deseori ploaie, un tablou al binecuvântărilor cerești (Isaia 55.10,11), și care nu rodește nimic altceva decât spini și măracini, numai plante nefolositoare și dăunătoare. Ogorul este lepădat, aproape de blestem și nu se poate aștepta la nimic, decât numai la focul judecății. În contrast cu acesta, ogorul, care primește binecuvântarea de sus, care este adăpat și aduce roadă, dovedește că în el este viață. Roadele lui sunt folositoare acelora pentru care și este lucrat. Tot așa și sufletul, care posedă viața, primește binecuvântarea de la Dumnezeu și face cunoscut aceasta prin roade. Credincioșii, cărora scriitorul se adresează, erau un astfel de ogor. De aceea scriitorul în versetele următoare exprimă convingerea sa cu privire la ei.

„Dar despre voi, preaiubiților, suntem încredințați de lucruri mai bune și care țin de mântuire, chiar dacă vorbim altfel. Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său, întrucât ați slujit și slujiți sfinților” (6.9,10).

Destinatarii epistolei puteau fi speriați sau descurajați prin cuvintele anterioare. De aceea scriitorul, după ce le-a prezentat pericolul și i-a atenționat, ca să-i trezească și să le ajute, li se adresează imediat cu încurajări.

Să observăm expresia „preaiubiților”, care în această epistolă se întâlnește numai aici. Acest cuvânt acordă valoare la ceea ce urmează: „Dar despre voi, preaiubiților, suntem încredințați de lucruri mai bune și care țin de mântuire”. El avea certitudinea, că ei nu vor renunța la mântuirea adusă lor prin Hristos, pe care au primit-o. Convingerea lui cu privire la ei se sprijinea, cu toată decăderea lor, pe dovezi, care arătau că în ei era viața lui Dumnezeu: activitatea lor în slujba lui Dumnezeu și a sfinților, și dragostea lor.

În final, lor le servea ca îmbărbătare și faptul că Dumnezeu în dreptatea Sa nu va uita ce au făcut ei din dragoste pentru El, căci este o răsplătire, așa cum aceasta este confirmată și în multe alte locuri.

„Dar dorim fierbinte ca fiecare dintre voi să arate aceeași stăruință în încrederea deplină a speranței, până la sfârșit” (6.11).

Prin tabloul prezentat scriitorul a arătat pericolul căroră erau expuși credincioșii evrei, și prin încurajarea, pe care le-a făcut-o, cât de mult își dorea el ca ei să persiste până la sfârșit cu stăruință pe drumul credinței, care conduce la odihnă și la glorie, la ținta nădejdi. El dorea ca ei în nici un fel să nu se clatine, ci în inimile lor să înainteze până la sfârșit în siguranța deplină a acestei nădejdi și în practicarea ei. Nu este de dorit, ca și noi să avem această siguranță deplină?

„... ca să nu fiți leneși, ci imitatori ai celor care, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc promisiunile” (6.12).

„Ca să nu fiți (sau: deveniți) leneși”. Ei au devenit leneși în auzire (Evrei 5.11). Aceasta era cauza stării lor de pruncie și a pericolului de a rămâne pe loc în dezvoltarea creștină. Deci ei au fost îndemnați cu privire la speranța minunată, care era pusă înaintea lor, să nu fie leneși și să nu obosească în viața lor spirituală prin greutățile, prin care treceau. Așa cum era în prezent, tot așa au fost și în trecut din aceia, care prin credință și îndelungă-răbdare au căutat să apuce ceea ce le-a fost făgăduit, ce urma să moștenească și să ia în posesiune. „Care, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc promisiunile”, aceasta era ceea ce îi caracteriza pe aceia. Și dacă acești evrei aici nu ar fi leneși, ei ar fi imitatorii acelor credincioși. Haideti și noi să apucăm prin credință realizarea făgăduinței Domnului și cu îndelungă-răbdare să așteptăm făgăduința!

„Pentru că Dumnezeu, când i-a dat lui Avraam promisiunea, fiindcă nu avea pe nimeni mai mare pe care să jure, a jurat pe Sine Însuși, spunând: »Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta și înmulțind te voi înmulți«. Și astfel, având îndelungă-răbdare, el a obținut promisiunea” (6.13-13).

Avraam este un exemplu concludent al acestei credințe și al îndelungii-răbdări, prin care se moștenește făgăduința. Dar să observăm că făgăduința amintită aici, care i-a fost dată: „Te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța”, i-a fost dată după jertfirea lui Isaac (Geneza 22.16-18). Această făgăduință era aceea pe care Dumnezeu a însoțit-o cu un jurământ. Când Avraam a fost chemat să părăsească țara și rudeniile sale, el a primit într-adevăr făgăduința unui număr mare de urmași, a unei binecuvântări personale și a binecuvântării popoarelor în el (Geneza 12.2,3). Dar de această făgăduință nu era legat nici un jurământ, așa cum este aici în făgăduința vestită, care s-a încheiat cu vestirea lui Hristos, a seminței lui Avraam, despre care, simbolic vorbind, Isaac mort și înviat era un model. „Și astfel, având îndelungă-răbdare, el (Avraam) a obținut promisiunea”. Aceste cuvinte ne arată că credința și îndelunga-răbdare a lui Avraam erau prezente nu numai în perioada când nașterea lui Isaac a fost amânată, ci și după aceea pe parcursul încercărilor îngrozitoare, în

care el a fost chemat să jertfească pe acela despre care s-a spus: „În Isaac ți se va numi sămânța!” Îndelunga-răbdare a lui Avraam a fost în toate, și când el l-a primit pe Isaac ca din nou, el a primit făgăduința confirmată prin jurământ.

„Pentru că, în adevăr, oamenii jură pe unul mai mare și, pentru ei, jurământul este sfârșitul oricărei neînțelegeri, spre întărire. În aceasta, Dumnezeu, voind să arate și mai mult moștenitorilor promisiunii nestrămutarea planului Său, a intervenit cu un jurământ, ca, prin două lucruri de nestrămutat, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem mângâiere puternică, noi, care am alergat la adăpost, ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră, pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și tare, și care intră în cele de dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător, fiind făcut pentru eternitate Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec” (6.16-20).

Versetul 16 amintește că jurământul între oameni pune capăt oricărei neînțelegeri și confirmă înțelegerea. Oamenii jură pe unul mai mare. Însă Dumnezeu, care voia să confirme făgăduința printr-un jurământ, nu avea pe nimeni mai mare, pe care să jure. El a jurat pe Sine Însuși (Geneza 22.16).

„Moștenitorii făgăduinței” sunt credincioșii, adevărații copii ai lui Avraam. Ei moștenesc binecuvântarea lui Avraam, binecuvântarea în Hristos și prin Hristos, sămânța lui Avraam, și toate acestea după planul *de nestrămutat* al lui Dumnezeu. Căci ceea ce Dumnezeu a hotărât, aceea va și împlini infailibil.

Pentru ca moștenitorii făgăduinței să aibă o garanție solemnă, pe care credința lor se putea baza, El în harul Său le-a dat două lucruri, care erau nemodificabile, așa cum El Însuși este:

- Făgăduința însăși și
- Jurământul.

Era imposibil ca Dumnezeu să mintă în ceea ce privește făgăduința, chiar și atunci când ea nu ar fi fost însoțită de jurământ. Dar acest jurământ a fost adăugat ca să ofere făgăduinței o solemnitate mai mare și prin aceasta să întipărească certitudinea declarațiilor lui Dumnezeu mai adânc în sufletul credinciosului. Credința are prin aceasta o temelie de nezgduit. Cât de necesară era această temelie pentru acești evrei care se clătinau! Cât de mult Se coboară Dumnezeu din cauza slăbiciunilor noastre, că El vrea să dea inimii noastre o certitudine deplină cu privire la împlinirea planurilor Sale de har față de noi!

În felul acesta evreii credincioși, sprijiniți pe făgăduința și pe jurământul lui Dumnezeu, aveau o mângâiere puternică. Ei au fugit de sistemul pământesc sortit pierzării, ca să apuce nădejdea care le era pusă înainte: Hristos în glorie, care va veni în glorie ca să-i ducă acolo. Ei aveau ca garanție planul de neclintit al lui Dumnezeu, făgăduința Sa și jurământul Său.

Dar mai era și un alt lucru, care dădea tărie desăvârșită speranței lor:

Hristos Însuși a intrat în partea dinăuntru a perdelei, în Locul Preasfânt ceresc, și El este acolo ca Înainte-mergător alor Săi.

Expresia „adăpost” amintește de ucigașul din Israel, care se refugia în unul din locurile de scăpare (Numeri 35; Iosua 20). Dar este o diferență bătătoare la ochi între poziția credincioșilor evrei și poziția lui Israel.

Primii aveau Locul Preasfânt ceresc ca loc de adăpost, unde Domnul Isus Se afla ca Înainte-mergător al lor, Marele Preot al creștinilor, care trăiește veșnic, ca să intervină pentru

ei. Acolo era nădejdea lor, în cer, la Dumnezeu, așezată pe o temelie de nezguduit. Ce fericire și ce siguranță pentru suflet, să fie legat în felul acesta cu cerul, cu Hristos în cer!

Israel, care din neștiință era vinovat de moartea lui Hristos, a fost alungat din țara părinților lor, până când Marele Preot va părăsi poziția Sa actuală și Se va prezenta ca Preot împărătesc, ca să Se așeze pe tronul Său. Atunci ei se vor reîntoarce în partea lor de moștenire.

Nădejdea credincioșilor evrei era „o ancoră a sufletului, sigură și tare”, deoarece ancora era consolidată în partea dinăuntru a perdelei, acolo unde Se afla Hristos ca Înainte-mergător al lor. Credința, asemenea unui lanț care leagă barca de ancoră, trece prin tot spațiul cuprins între marea furtunoasă a lumii acesteia și locul ceresc și de neclintit, unde se află subiectul nădejzii noastre.

„Fiind făcut pentru eternitate Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec.” Cu aceste cuvinte scriitorul se reîntoarce la subiectul slujbei de mare preot, pe care l-a întrerupt în capitolul 5.11. Prin îndemnurile sale el ne conduce acum să contemplăm pe mai Marele Preot al mărturisirii noastre, care a intrat în cer. El ne îndreaptă gândurile spre acest sistem minunat și ceresc. De când Domnul Isus este în Locul Preasfânt, El este Mare Preot *în veac* după rânduiala lui Melhisedec. Nu mai este vorba numai de actuala lui preoție.

Această explicație garantează și împlinirea minunată a binecuvântărilor viitoare referitoare la rămășița lui Israel și ale Împărăției de o mie de ani, când Hristos va fi adevăratul Împărat al dreptății (neprihănirii) și al păcii și adevăratul Preot al lui Dumnezeu, Cel Preaînalt, al cărui model era Melhisedec. Acest subiect este tratat în capitolul următor.